

Sygn. akt VII U 469/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2014 r.

***Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych***

w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Malec

Protokolant Kamil Jaśkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2014 r. w Warszawie

sprawy B. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 27 grudnia 2013 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje B. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 września 2013 roku na stałe.

Sygn. akt VII U 469/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczona B. G. w dniu 24 stycznia 2014r. złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektoratu w W. odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 27 grudnia 2013 r., znak: (...) odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że od 1992 roku choruje na cukrzycę insulinozależną, bardzo często ma spadki cukru. Nadto wskazała, że częste niedocukrzenia poczyniły u niej zmiany w mózgu i w związku z tym ma problemy z pamięcią oraz ma powikłania w oczach (retinopatię cukrzycową), zaburzenia czucia mrowienia rąk i nóg oraz nadciśnienie tętnicze. Dodatkowo ubezpieczona podniosła, iż ma niedoczynność tarczycy- chorobą Hasimoto, jest pod stałą opieką neurologa z uwagi na zawroty głowy, drętwienie kończyn dolnych i górnych oraz bólów kręgosłupa.

B. G. podniosła również, że od 1996 r. przebywała nieprzerwanie na rencie, a jej stan zdrowia ulega pogorszeniu (odwołanie od decyzji, k.2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożone w tutejszym Sądzie Okręgowym, w dniu 24 lutego 2014 r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wskazał, że odwołująca nie spełniła jednego z warunków niezbędnych do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. warunku uznania wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy. Organ rentowy podkreślił, że odwołująca została skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 19 grudnia 2013 r. stwierdziła brak niezdolności do pracy. W związku z powyższym, ZUS odmówił ww. prawa do wskazanego świadczenia (odpowiedź na odwołanie, k.4 a.s.).

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

B. G., ur. (...), złożyła w dniu 6 sierpnia 2013 r. do organu rentowego wnioski o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k.15 a.r.).

Orzeczeniem z dnia 11 października 2013 r. lekarz orzecznik ZUS ustalił po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, w tym dokumentacji z przebiegu leczenia 2011-2013, kart informacyjnych z leczenia szpitalnego w okresie 2011-2013, zaświadczeń o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy leczących w dniach: 16.07.2013 r., wyników badań dodatkowych: bioch MR, że B. G. nie jest niezdolna do pracy (k.23 a.r.).

W oparciu o to orzeczenie, organ rentowy, w dniu 30 października 2013 r., wydał decyzję, znak: 1315566/20/I, którą odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy stwierdził, że ubezpieczona nie spełnia łącznie wszystkich warunków uprawniających do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wynikających z ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227) (k.25 a.r.).

W związku z wniesionym sprzeciwem od ww. decyzji komisja lekarska ZUS nr (...) orzeczeniem z dnia 19.12.2013 r. po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej uznała, że ubezpieczona B. G. nie jest osobą niezdolną do pracy (k.39 a.r.).

Decyzją z dnia 27 grudnia 2013 r. organ rentowy odmówił B. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji ZUS stwierdził, że ubezpieczona nie spełnia pierwszego z warunków art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), gdyż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem dnia 19.12.2013 r. stwierdziła, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy.

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego z dnia 27 grudnia 2013 r. B. G. złożyła odwołanie inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k. 2-3 a.s.).

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: diabetologa i neurologa, celem ustalenia czy odwołująca się jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze wskazaniem daty powstania tej niezdolności; czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, jeśli okresowa to na jaki okres; jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (k.7 a.s.).

Biegły sądowy specjalista neurolog dr n. med. W. Z. w opinii z dnia 7 kwietnia 2014 r. stwierdził, że ubezpieczona obecnie nie jest leczona neurologicznie. Nadto, w ocenie biegłego nie występują u B. G. ewidentne objawy neurologiczne świadczące o dysfunkcji ośrodkowego układu nerwowego. Natomiast istnieją zaburzenia czucia w odcinkach dystalnych oraz osłabienie odruchów okostno – ścięgniastych, polineuropatia czuciowo – odruchowa. Jednakże z tych względów nie istnieje upośledzenie funkcji manualnych i motorycznych (k.17a.s.).

Biegły sądowy specjalista diabetolog dr med. G. R. w opinii z dnia 10 czerwca 2014r. wskazał, iż u ubezpieczonej w 1992 r. rozpoznano cukrzycę typu 1 powikłaną polineuropatią obwodową typu cukrzycowego oraz uszkodzeniem wzroku pod postacią retinopatii (stwierdzono wówczas poziom cukru 700 mg/dl a norma to 95

mg/dl). Od tego momentu B. G. była leczona insuliną w algorytmie wielu wstrzyknięć insuliny na dobę. Nadto, u wnioskodawcy stwierdzono hipoglikemię 37 mg/dl (2011 r. – 7,28%, w 2012 r. – 7,54%, 2013 r. – 8,05%, 2013 r.- 8,26%) co oznacza, że stan odwołującej pogarsza się. Odwołująca ma nadciśnienie tętnicze, wole Hasimoto, miała usunięty płat tarczycy i w związku z tym na stałe przyjmuje leki (E.). Ponadto, odwołująca cierpi na bielactwo.

Zdaniem biegłego sądowego diabetologa odwołująca się jest częściowo niezdolna do pracy, niezdolność ta jest trwała i powstała ona z chwilą rozpoznania cukrzycy typu 1, a więc od 1992 r.. (k27-28v a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 28 lipca 2014r. organ rentowy oświadczył, że nie wnosi uwag do opinii biegłego sądowego neurologa, natomiast nie zgadza się z opinią biegłego diabetologa i wnosi o powołanie innego biegłego z tego zakresu (k.38 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ubezpieczonej. Autentyczność zgromadzonych dokumentów, przywołanych powyżej, ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd Okręgowy uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, zaś biegli lekarze są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawczyni.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku organu rentowego o powołanie kolejnego biegłego diabetologa uznając, iż zgromadzony materiał dowodowy jest pełny i wiarygodny, a także pozwala na ustalenie stanu faktycznego. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie B. G. od decyzji organu rentowego z dnia 27 grudnia 2013 r., znak: (...) jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie jedyną kwestią sporną między stronami postępowania stanowiło spełnienie przesłanki stanu niezdolności do pracy odwołującej. Spełnienie natomiast pozostałych warunków przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie było kwestionowane przez organ rentowy, a wobec powyższego nie stanowiło przedmiotu rozpoznania przez tutejszy Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013r. poz.1440; ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia

sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)” (Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci akt rentowych i opinii biegłych lekarzy specjalistów, w szczególności opinii biegłego sądowego z zakresu diabetologii, Sąd Okręgowy uznał, iż występują podstawy do zmiany decyzji organu rentowego poprzez przyznanie wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2013 r. na stałe. Częściową niezdolność do pracy u wnioskodawczyni Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu diabetologii dr med. G. R., bowiem główne dysfunkcje odwołującej znajdują się w zakresie jego specjalizacji. W tym względzie powołany w sprawie biegły sądowy z zakresu diabetologii uznał, iż odwołująca jest od 1992 roku nadal częściowo niezdolna do pracy zarobkowej z przyczyn diabetologicznych. Tym samym, B. G. spełnia wszystkie ustawowe przesłanki niezbędne do otrzymania świadczenia rentowego.

W toku postępowania Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłego sądowego z zakresu diabetologii, zaś poczynione przez niego ustalenia, co do stanu zdrowia odwołującej przyjął za własne.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 16 września 2009r., w którym ustalił, że nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Wykazywanie okoliczności, uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony. To strona winna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie, ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (I UK 102/09).

Z powyższego bezspornie zatem wynika, iż dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu diabetologii byłoby niezasadne i prowadziło jedynie do przedłużenia się przedmiotowego postępowania, w efekcie czego mogłoby dojść do jego przewlekłości.

Ustalenie terminu od jakiego Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznać odwołującej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy wynika z dyspozycji art. 129 pkt. 1. Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm), Sąd Okręgowy przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2013r. na stałe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

MW